

имъ рече съ единъ кротъкъ и величественъ гласъ: „Вый виждате до коя крайностъ сж достигнали съюзниците; вый видите Адраста който навива сичкытъ си неприятели: но туй зрълице е много измамливо. Слава-та и благополучіето на злытъ сж кратковременны. Адрастъ, нечестивъ и умразенъ заради вѣроломството си нема да сполучи съвършенна побѣда. Туй нещастіе постигнж съюзниците за да ги научи да са вразумѣтъ, и да пазижтъ подобръ тайната на своитѣ предпріятія. Въ този подвигъ мѣдрата Минерва приготвя нова слава на младого Телѣмаха, когото тя наймного обыча.“ Туй като рече Юпитеръ млъкиж. Сичкытъ богове слѣдовахж мълчеливо да гледатъ на сраженіето.

Между туй Несторъ и Филоктитъ са извѣстихж че часть отъ стана была вече изгорена; че пламъкътъ, раздуханъ отъ вѣтъра, напредваше постоянно, че войскытъ имъ са намѣрвали въ съвършенна безредица, и че Фалантъ не можаше вече да устои на натиска на враговетъ. Щомъ тѣзи злочесты думы стигнхж до слуха имъ и са затичатъ на оржжіето, събиратъ войводытъ, и заповѣдатъ бърже да излѣзжтъ отъ стана за да избѣгнжтъ този пожаръ.

Телѣмахъ, който бѣше отпадналъ и неутышимъ, забравя скърбѣта си: той зема оржжіята си, драгоцѣненъ даръ на мѣдрата Минерва, която, подъ образа на Ментора, престори са че ги е зела отъ единъ превъсходенъ художникъ на Салентъ, но които наистина тя бѣ заржчала на Вулкана да искове въ дымнытъ пещеры на гората Етна.

Тѣзи оржжіа блѣстяхж като огледало и свѣтяхж като слънцето. На тѣхъ бѣхж издълбаны Нептунъ и Минерва когато са препирахж кой да има славата да си даде името на единъ новопостроенъ градъ. Нептунъ ударя съ тризбеца си земята, отдѣто искача единъ лють конь: огнь излѣзва изъ очитѣ му и пѣна изъ устата му; гривата му са вълнува по волята на вѣтъра; гъвкавытъ му и жилиасты крака са мърдатъ бърже и леко: той не върви, но подскача съ силата на кълкытъ си и толкози бърже щото не оставя ни една диря отъ стѣпкытъ си: сѣкый мысли че го чува като цвили.

Отъ другата страна, Минерва дава на жителитѣ на